

Prolog

- Ar trebui să ne întoarcem, ceru Gared pe când desişurile începură să se întunece tot mai tare în jurul lor. Ierburile sunt moarte.

- Moartea te înspăimântă? întrebă Ser Waymar Royce cu umbra unui zâmbet.

Gared nu muşcă din momeală. Era un om bătrân, trecut de cincizeci de ani, şi văzuse destui stăpâni venind şi plecând.

- Ce-i mort e mort, zise el. Nu avem nimic cu ce-i mort.

- Sunt morţi? întrebă Royce cu voce moale. Ce dovezi avem?

- Will i-a văzut, răspuse Gared. Dacă el spune că sunt morţi, pentru mine asta-i suficient ca dovadă.

Will ştiuse că-l vor atrage la sfadă, mai devreme sau mai târziu. Şi-ar fi dorit să se întâmple asta cât mai târziu.

- Mama mi-a spus că morţii nu cântă nimic, interveni el.

- Dădaca mea spunea la fel, Will, răspuse Royce. Să nu crezi niciodată ce auzi la tâţa unei femei. Există lucruri care pot fi învăţate chiar şi de la morţi.

Glasul său se reverbera, poate prea puternic, prin pădurea întunecată.

- Avem un drum lung înaintea noastră, sublinie Gared. Opt zile, poate nouă. Şi noaptea se apropie.

Ser Waymar Royce privi spre cer fără niciun interes.

- Așa se întâmplă în fiecare zi pe vremea asta. Îți pieri curajul pe întuneric, Gared?

Will putea vedea încordarea gurii lui Gared, furia abia stăpânită din ochii lui, sub gluga neagră și groasă. Gared petrecuse patruzeci de ani în Rondul de Noapte, bărbat și băiat, și nu era obișnuit să fie luat în râs. Și totuși, era mai mult decât atât. Dincolo de mândria lui rănită, Will putea simți și altceva înlăuntrul bărbatului mai în vârstă. O putea vedea: o tensiune nervoasă care se apropia periculos de mult de frică.

Will îi împărtășea nesiguranța. Petrecuse patru ani la Zid. Prima dată când fusese trimis dincolo, toate vechile legende îi reveniseră în amintire, iar mațele i se transformaseră în apă. Râsese de toate astea, după aceea. Acum era un veteran cu o sută de ieșiri, iar sălbăticia nesfârșită și întunecoasă pe care cei din sud o numeau pădurea bântuită nu-i mai provoca nicio spaimă.

Până în această noapte. Ceva era altfel în noaptea asta. În beznă exista o tensiune care-i ridicase părul de pe ceafă. Călăriseră timp de nouă zile, spre nord și nord-vest și apoi din nou spre nord, tot mai departe de Zid, ținându-se cu încăpățănare pe urmele unei bande de călăreți liberi din sălbăticie. Fiecare zi fusese mai rea decât cea dinainte. Ziua de astăzi era mai rea decât toate. Un vânt rece bătea dinspre nord, făcând copacii să freamăte ca niște vietăți. Întreaga zi, Will nu voise altceva decât să gonească mâncând pământul spre siguranța oferită de Zid, dar acesta nu era un simțământ pe care-l puteai împărtăși comandantului tău.

Și mai ales unui astfel de comandant.

Ser Waymar Royce era fiul cel mic al unei vechi familii nobiliare, cu prea mulți moștenitori. Era un tânăr chipeș de optsprezece ani, cu ochi cenușii, grațios și subțire ca un pumnal. Urcat în șaua uriașului său armăsar negru de luptă, cavalerul îi domina pe Will și Gared, călare pe bidivii lor mai mici. Purta cizme din piele neagră, pantaloni negri din lână, mănuși negre din moleschin și o cămașă suplă și strălucitoare de zale negre, așezată peste straturi de lână neagră și piele întărită. Ser Waymar era Frate Jurat al Rondului de Noapte de mai puțin de jumătate de an, dar nimeni nu putuse spune că nu era pregătit pentru vocația sa. Cel puțin în ceea ce privea, până acum, garderoba.

Mantia era încununarea gloriei sale; zibelină groasă și neagră, moale ca păcatul.

- Pun rămășag că le-a ucis chiar el, pe toate, povestea Gared la cazarmă, bând vin. Le-a smuls capetele lor mici, mândrul nostru războinic.

Toată lumea râsese.

Era greu să primești ordine din partea unui bărbat de care ai râs la un pahar cu vin, se gândi Will pe când stătea, zgribulindu-se, în șaua bidiviului său. Gared trebuie că simțea la fel.

- Mormont zicea că trebuie să le luăm urma și asta am făcut, spuse Gared. Sunt morți. Nu ne vor mai face nici un fel de necazuri. Avem un drum lung de străbătut. Nu-mi place vremea asta. Dacă ninge, ne va lua două săptămâni să ne întoarcem, iar zăpada este cel mai bun lucru la care putem spera. Ați văzut vreodată o furtună de gheață, stăpâne?

Nobilul nu părea să-l asculte. Studia lumina crepusculară, tot mai redusă, pe jumătate plictisit și neatent, ca și înainte. Will călărise împreună cu el destul de mult ca să înțeleagă că era mai bine să nu-l deranjezi când era în starea asta.

- Spune-mi din nou ce ai văzut, Will. Toate amănuntele. Să nu lași nimic pe dinafară.

Will fusese vânător înainte de a se alătura Rondului de Noapte. Ei bine, adevărul era că fusese braconier. Hăițașii lui Mallister îl prinseseră asupra faptului, în pădurea Mallister, jupuind unul dintre iepurii lui Mallister, și i se dăduse de ales între a se înrola sau a pierde o mână. Nimeni nu se putea deplasa prin pădure atât de neuzit ca Will, iar fraților în negru nu le trebuise mult până să-i descopere talentul.

- Tabăra se află la trei kilometri și jumătate distanță de aici, dincolo de dealul acela, aproape de un pârâu, zise Will. M-am apropiat pe cât am îndrăznit. Erau opt, bărbați și femei. Nu am văzut copii. Au ridicat o colibă lângă stâncă. Zăpada o acoperise de acum, dar am putut s-o văd destul de bine. Nu ardea niciun foc, însă vatra era curată lună. Nu mișca nimeni. Nicio ființă vie nu ar fi zăcut atât de neclintită.

- Ai văzut sânge?

- Ei bine, nu, recunosc Will.

- Ai văzut arme?

– Câteva săbii, câteva arcuri. Unul dintre bărbați avea o secure. Părea grea, cu lamă dublă, o bucată de fier brut. Era la pământ, lângă el, chiar lângă mâna lui.

– Ai studiat poziția cadavrelor?

Will înalță din umeri.

– Doi stăteau ridicați, sprijiniți de stâncă. Majoritatea erau la pământ. Căzuți precum...

– Sau poate dormeau, sugeră Royce.

– Erau căzuți, insistă Will. Era o femeie în picioare, în pădure, pe jumătate ascunsă de crengi. O iscoadă. Zâmbi ușor. Am avut grijă să nu mă zărească. Însă când m-am apropiat, am văzut că nici ea nu se mișca.

Se zgribuli fără să vrea.

– Ți-e frig? întrebă Royce.

– Puțin, murmură Will. Vântul, stăpâne.

Tânărul cavaler se întoarse spre armurierul său cărunt. Frunze înghețate, căzute, șopteau în urma lor și armăsarul lui Royce se mișca nervos.

– Ce crezi că i-a răpus pe acești oameni, Gared? întrebă Ser Waymar cu prudență, potrivindu-și faldurile mantiei sale lungi, din zibelină.

– A fost frigul, zise Gared cu o siguranță de nezdruncinat. Am mai văzut oameni înghețați, iarna trecută, și atunci când eram un băietan. Toată lumea vorbește de zăpadă de cincisprezece metri adâncime și despre cum se năpustește, urlând, vântul de gheață dinspre nord, însă adevăratul dușman este frigul. Te fură mai pe nesimțite decât Will, iar prima dată tremuri și-ți clănțâne dinții, bați din picioare și visezi la vin fiert și un foc bun, care să te încălzească. Arde, așa face. Nimic nu arde mai tare decât frigul. Dar numai pentru o vreme. Apoi se strecoară înlăuntrul tău și începe să te amortească, iar după o vreme nu mai ai putere să lupți împotriva lui. Ți-e mai lesne să te întinzi sau să adormi. Se spune că nu mai simți durerea, spre sfârșit. În primul rând, te moleșești și devii somnoros, totul începe să fie șters și apoi este ca și cum te-ai afunda într-o mare de lapte cald. Pare ceva pașnic.

– Câtă elocvență, Gared, remarcă Ser Waymar. N-aș fi bănuit nici odată că ai așa ceva.

– Am avut și frigul în mine, stăpâne. Gared își dădu gluga jos, oferindu-i lui Ser Waymar o bună priveliște a cioturilor care-i fuseseră

urzeala. Două urechi, trei degete și degetul mic de la mâna stângă. Am scăpat ieftin. L-am găsit pe fratele meu degerat în schimbul lui de gardă, cu un zâmbet pe față.

Ser Waymar dădu din umeri.

– Ar trebui să te îmbraci mai gros, Gared.

Gared se încruntă spre nobil, iar cicatricile din jurul fostelor sale urechi se aprinseră înroșindu-se de furie, acolo unde Maester Aemon i le tăiasse.

– Vom vedea cât de gros te poți îmbrăca atunci când vine iarna.

Își ridică gluga și-și îmboldi bidiviul, tăcut și îmbufnat.

– Dacă Gared a spus că a fost frigul..., începu Will.

– Ai mai făcut câteva gărzi în această săptămână, Will?

– Da, stăp'ne.

Nu trecea nicio săptămână fără să nu aibă parte de vreo duzină de afurisite de gărzi. Unde țintea omul ăsta?

– Și cum ți s-a părut Zidul?

– Umezit, zise Will încruntându-se. Acum își dădea seama clar, după ce nobilul îi atrăsese atenția. N-ar fi putut îngheța. Nu dacă Zidul era umezit. Nu era destul de frig.

Royce dădu din cap.

– Isteț băiat. Am avut câteva înghețuri ușoare săptămâna trecută și câte o fulguală rapidă, din când în când, dar în mod sigur nu a fost destul de frig ca să ucidă opt oameni în toată firea. Bărbați îmbrăcați în blănuri și piele, dacă-mi dați voie să vă reamintesc, cu un adăpost la-ndemână și mijloace să-și facă un foc.

Zâmbetul cavalerului era arogant și încrezător.

– Will, condu-ne acolo. Vreau să-i văd cu ochii mei pe acești bărbați răpuși.

Nu mai era nimic de făcut din acel moment. Ordinul fusese rostit, iar onoarea-i obliga să se supună. Will trecu în frunte, bidiviul lui cu păr lătos avansând cu prudență prin desișuri. Cu o noapte înainte căzuse un strat subțire de zăpadă și sub crustă se ascundeau pietre și rădăcini, pândindu-i pe cei nepăsători sau imprudenți. În urma lui venea Ser Waymar Royce, armăsarul său negru, masiv, fornăind de nerăbdare. Calul de război era prost ales pentru ieșire, dar încearcă să-i spui asta

lordului. Gared încheia șirul. Bătrânul armurier călărea mormăind în barba lui.

Întunericul se adânci. Cerul lipsit de nori se făcu purpuriu-închis, culoarea unei răni vechi, apoi se înnegri. Începură să răsară stelele. Se ridică și luna, la jumătate. Will era mulțumit de lumină.

- Putem merge mai repede de atât, sunt sigur, zise Royce când se arătă luna plină.

- Nu cu bidiviul ăsta, răspuse Will. Frica îl făcuse obraznic. Poate că stăpânul meu ar vrea să conducă el?

Ser Waymar Royce nu catadicsi să răspundă. Undeva, în pădure, urla un lup. Will își conduse calul sub un arbore bătrân și încovoiat și descălecă.

- De ce te-ai oprit? întrebă Ser Waymar.

- E mai bine să mergem pe jos restul drumului, stăp'ne. E dincolo de colina aceea.

Royce se opri o clipă, uitându-se în depărtare, cu o expresie gânditoare. Un vânt rece șuieră printre copaci. Mantia de zibelină se învorburi în spatele lui de parcă s-ar fi trezit la viață.

- Ceva nu-i bine aici, mormăi Gared.

Tânărul cavalier îi oferii un zâmbet disprețuitor.

- Aici e?

- Nu simțiți? întrebă Gared. Ascultați bezna.

Will putea simți. Patru ani în Rondul de Noapte și nu-i fusese niciodată frică. Ce putea fi acum?

- Vântul. Copacii foșnind. Un lup. Care dintre aceste zgomote te face să-ți pierzi curajul, Gared?

Când Gared întârzie cu răspunsul, Royce alunecă cu grație din șauă. Își legă armăsarul de o creangă aplecată, destul de departe de ceilalți cai, și-și trase sabia lungă din teacă. Pe mâner licăreau pietre prețioase, iar lumina lunii aluneca pe oțelul strălucitor. Era o armă frumoasă, confecționată la castel, și nouă, după aspect. Will se îndoia că fusese vreodată folosită în luptă.

- Copacii sunt deși aici, avertiză Will. Sabia aia vă va îngreuna, stăpâne. E mai bun un cuțit.

- Dacă-mi trebuie sfaturi, am să le cer, zise tânărul nobil. Gared, rămâi aici. Păzește caii.

Gared descălecă.

- Ne trebuie un foc, am să mă îngrijesc de asta.

- Cât poți fi de smintit, bătrânule? Dacă sunt dușmani în pădure, focul este ultimul lucru pe care l-am vrea.

- Sunt unii dușmani pe care focul îi ține departe, răspuse Gared. Urși și lupi străvechi și... și alte vietăți...

Gura lui Ser Waymar deveni o strămbătură aspră.

- Niciun foc.

Gluga lui Gared îi umbrea fața, însă Will putea vedea licărirea dură din ochii săi pe când se uita la cavalier. Pentru o clipă, îi fu teamă că bătrânul va trage sabia. Era un obiect scurt și urât, cu mânerul decolorat de transpirație, cu muchia știrbită de atâta folosință, însă Will n-ar fi dat nicio ceapă degerată pentru viața nobilului dacă Gared ar fi tras-o din teacă. În cele din urmă, Gared privi în jos.

- Fără foc, murmură el, cu o voce joasă.

Royce consideră asta drept o acceptare fără crâcnire și-i întoarse spatele.

- Ia-o înainte, îi zise el lui Will.

Will își croi drum prin desiș, apoi o luă în sus pe pantă, pe colina domoală unde-și găsisse punctul de observație sub un arbore mareț. Sub crusta subțire de zăpadă, pământul era reavăn și noroios, alunecos, cu pietre și rădăcini ascunse, care te împiedicau. Will nu făcu niciun zgomot pe când urca. În urma lui auzi clinchetul metalic, ușor, scos de zalele nobilului, foșnetul frunzelor și blesteme șoptite când crengile apucătoare ale copacilor îi înșfăcară sabia lungă și traseră de frumoasa sa mantie de zibelină.

Copacul cel mare era acolo, chiar în vârful colinei, acolo unde Will știa că trebuia să se afle, crengile sale cele mai de jos fiind la treizeci de centimetri distanță de pământ. Will se strecură pe dedesubt, târându-se pe burtă, prin zăpadă și noroi, și se uită spre poiana pustie de jos.

Inima i se opri în piept. Pentru o clipă nici nu îndrăzni să respire. Lumina lunii coborâse peste poiană, peste cenușa din vatră, peste coliba acoperită de zăpadă, stânca cea mare, pârâul pe jumătate înghețat. Totul rămăsese ca acum câteva ore.

Numai că nu mai erau acolo. Toate cadavrele dispăruseră.

– Zeilor! auzi el în spatele lui.

Sabia reteză o creangă când Ser Waymar Royce urcă pe culme. Rămase acolo, lângă copacul singuratic, cu sabia lungă în mână, mantia fluturând în spatele lui în bătaia vântului năpustit în sus, scoțându-l în evidență cu măreție pe cerul înstelat, sub privirile tuturor.

– Jos! șopti Will cu grabă. Ceva nu este bine.

Royce nici nu se clinti. Privi în jos, spre poiana pustie, și începu să râdă.

– Mortii tăi par să-și fi mutat tabăra, Will.

Pe Will îl părăsi vocea. Căută, bâjbâind, cuvinte care nu mai veniră. Nu era posibil. Ochii săi priviră de la un capăt la altul al taberei abandonate, se opriră asupra securii. O uriașă secure de luptă, cu lama dublă, zăcând acolo unde o văzuse ultima dată, neatinsă. O armă de valoare...

– Ridică-te, Will, ordonă Ser Waymar. Nu-i nimeni aici. Nu te-ai mai lăsa să te ascunzi sub tufe.

Will se supuse fără nicio tragere de inimă. Ser Waymar îl privi cu o dezaprobare fățișă.

– Nu mă întorc la Castelul Negru cu un eșec la prima mea ieșire. Îi vom găsi pe acești bărbați. Se uită împrejur. Urcă-te în copac. Fă-o repede. Caută un foc.

Will se întoarse, fără niciun cuvânt. N-avea niciun rost să comenteze. Vântul se întrețea. Îl pătrundea peste tot. Se duse la copac, un brad boltit, verde-cenușiu, și începu să urce. Foarte repede mâinile i se năclăriră de rășină și se pierdu printre acele bradului. Frica-i umplea măruntaiele ca un prânz pe care nu-l putea digera. Șopti o rugăciune către zeii neștiuți ai pădurii și-și scoase pumnalul din teacă. Îl puse între dinți, ca să aibă mâinile libere pentru cățărare. Gustul fierului rece din gură îl îmbărbăta. Jos, pe pământ, lordul strigă deodată:

– Cine-i acolo?

Will sesiză nesiguranța din glas. Se opri din cățărare; ascultă; privi. Pădurea răspunse: foșnetul frunzelor, clipocitul înghețat al izvorului, un țipăt îndepărtat al unei bufnițe de zăpadă.

Ceilalți nu făceau niciun zgomot. Will percepu o mișcare în colțul ochilor. Forme nedeslășite strecurându-se prin pădure. Întoarse capul,

văzând o umbră albă în întuneric. Apoi dispăru. Crengile tremurau ușor în vânt, frecându-se una de alta ca niște degete de lemn. Will deschise gura să strige o avertizare, însă cuvintele păreau că-i înghețaseră în gâtlee. Poate că greșea. Poate că fusese doar o pasăre, o reflecție a zăpezii, vicleșug al luminii selenare. De fapt, ce văzuse oare?

– Will, unde ești? strigă Ser Waymar. Poți vedea ceva?

Se mișcă încet, în cerc, îngrijorat deodată, cu sabia în mână. Trebuie să-i fi simțit și el, așa cum îi simțise Will. Nu era nimic de văzut.

– Răspunde-mi! De ce-i așa de frig?

Era frig. Zgribulit, Will se prinse mai strâns de trunchi. Fața i se lipi cu putere de lemnul bradului. Putea simți pe obraz rășina dulce și lipicioasă.

Din întunecimea pădurii se ivi o umbră. Se opri înaintea lui Royce. Era înaltă, ciolănoasă și tare precum oasele bătrâne, cu pielea albă ca laptele. Armura sa părea să-și schimbe culoarea cu fiecare mișcare; ba era albă precum zăpada proaspăt căzută, ba era neagră ca o umbră, și mereu pătată cu verdele-închis al copacilor. Modelele dănțuiau ca lumina lunii atingând apa, cu fiecare pas pe care-l făcea.

Will auzi răsuflarea lui Ser Waymar Royce ieșind într-un suspin prelung.

– Nu te apropia mai mult, avertiză nobilul.

Vocea îi răsuna spartă, ca a unui băietan. Își azvârli mantia lungă, de zibelină, peste umăr, pentru a-și elibera brațele, și apucă sabia cu amândouă mâinile. Vântul se oprise. Se făcuse foarte frig.

Celălalt alunecă înainte, pășind fără zgomot. În mâinile sale apăruse o sabie lungă cum Will nu mai văzuse niciodată. Niciun metal prelucrat de oameni nu ar fi putut lua forma acelei lame. Parcă se trezise la viață sub lumina lunii, transparentă, un ciob de cristal atât de subțire încât părea că dispăre când o vedeai dinspre muchie. O licărire albăstruie acoperea obiectul, o lumină fantomatică juca pe conturul său și, cumva, Will știu că era mai ascuțită decât orice altă lamă.

Ser Waymar îl înfruntă cu curaj.

– Atunci, dansează cu mine.

Își înălță sabia deasupra capului, sfidător. Mâinile îi tremurau sub greutatea ei, sau poate din cauza frigului. Totuși, în acel moment, Will

se gândi că nu mai era un băietan, ci unul dintre bărbații din Rondul de Noapte.

Celălalt se opri. Will îi zări ochii; albaștri, mai adânci și mai albaștri decât ochii omenеști, un albastru care ardea precum gheața. Se opriră pe sabia lungă, tremurând în văzduh, priviră lumina lunii alunecând rece pe metal. Preț de o clipă, îndrăzni să spere.

Ieșiră în tăcere din umbră, la fel ca primul. Erau trei... patru... cinci. Ser Waymar trebuie să fi simțit frigul care venea cu ei, dar nu-i văzu niciodată, nu-i auzi niciodată. Will ar trebui să-l prevină. Era dator să. Și moartea sa, dacă o făcea. Se zgribuli, îmbrățișă copacul și rămase tăcut.

Sabia albă străbătu aerul tremurând. Când lamele se loviră, nu se auzi niciun dangăt de metal lovind metalul; doar un sunet ascuțit, discret, la limita percepției, ca un animal gemând de durere. Royce pară o a doua lovitură, o a treia, apoi făcu un pas înapoi. O altă avalanșă de lovituri și se trase din nou înapoi.

În spatele lui, la dreapta, de jur împrejurul lui, privitorii stăteau răbdători, fără chipuri, tăcuți, modelele în mișcare ale armurilor delicate făcându-i invizibili în pădure. Totuși, nu făceau nimic ca să intervină.

Și iarăși săbiile se ciocniră, până ce Will vru să-și acopere urechile să nu mai audă zgomotul ciudat, furios și ascuțit al luptei lor. Ser Waymar găfâia acum din cauza efortului, răsuflarea lui aruncând aburi sub lumina lunii. Sabia lui era albă de gheață; pe a Celuilalt dansa lucirea albastră, palidă.

Apoi, Royce pară puțin prea târziu. Sabia albă mușcă din zalele de sub brațul lui. Tânărul nobil strigă de durere. Printre zale mustea sângele; înălța aburi în frig, iar picăturile păreau roșii ca focul, atunci când atingeau zăpada. Degetele lui Ser Waymar se freacă de coaste. Mănușa sa de moleschin ieși la iveală năclăită de sânge.

Celălalt spuse ceva într-o limbă pe care Will nu o cunoștea, cu un glas aidoma gheții crăpate pe un lac înghețat, iarna, iar cuvintele sunau batjocoritoare. Ser Waymar Royce își regăsi furia.

– Pentru Robert! strigă el și se avântă cu un mârâit, ridicându-și sabia lungă, acoperită cu gheață, cu ambele mâini, rotind-o într-o lovitură laterală, cu toată greutatea sa în ea.

Celălalt pară aproape cu lene. Când lamele se atinseră, oțelul se sfărâmă. Un țipăt se reverberă prin pădure în noapte, iar sabia cea lungă se spulberă în sute de bucăți sfărâmițoase, așchiile împrăștiindu-se ca o ploaie de ace. Royce căzu în genunchi, scâncind, și-și acoperi ochii. Printre degetele sale se scurgea sânge.

Privitorii avansară împreună, de parcă primiseră un semnal. Săbii se ridicară și căzură, într-o tăcere de mormânt. Era un masacru în lege. Săbiile albicioase tăiau prin zale de parcă ar fi fost mătase. Will închise ochii. La mare distanță sub el le auzi vocile și râsul răsunând ascuțit, precum țurturii.

Când își regăsi curajul să privească din nou, trecuse deja mult timp, iar dealul era pustiu. Rămase în copac, abia îndrăznind să respire, în vreme ce luna se târa cu încetineală pe cerul întunecat. În cele din urmă, cu mușchii cuprinși de cărcei și cu degetele amorțite de frig, coborî.

Trupul lui Royce zăcea cu fața în jos în zăpadă, cu un braț întins lateral. Mantia groasă de zibelină era străpunsă în zeci de locuri. Cum zăcea mort, în acest fel, își dădu seama cât fusese de tânăr. Un băiețandru. Găsi, la câțiva pași distanță, ceea ce rămăsese din sabie, capătul ei zdrențuit și răsucit ca un arbore lovit de trăsnet. Will îngenunche, se uită în jur cu teamă și îl înșfăcă. Sabia ruptă va fi dovada sa. Gared va ști ce să facă cu ea, sau cel puțin bătrânul urs, Mormont, ori Maester Aemon. Oare Gared mai aștepta încă, păzind caii? Trebuia să se grăbească.

Will se ridică. Ser Waymar Royce se înălța deasupra lui. Veșmintele sale alese erau zdrențe, fața sa, zdrobită. O așchie din sabia lui îi străpunsese pupila albă oarbă a ochiului stâng. Ochiul drept era deschis. Pupila ardea albastră. Vedea.

Sabia frântă scăpă dintre degetele amorțite. Will închise ochii să se roage. Mâini lungi, delicate, îi șterseră obrăjii, apoi se încleștară în jurul gâtului său. Erau înmănușate în cea mai fină piele de moleschin, năclăite de sânge, și totuși atingerea era înghețată.